

ERIN DOOM

Srdce čisté jako sníh.

Láska, která zuří jako vánice.

Tajemství, které nesmí být nikdy odkryto.

JAKO PADÁ SNÍH

JAKO PADÁ
SNÍH

Copyright © 2022 Adriano Salani Editore s.u.r.l., Milano

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sára Rodová, 2024

Cover © Alessia Casali, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5339-0 (pdf)

ERIN DOOM

JAKO PADÁ SNÍH

přeložila Sára Rodová

Obsah

Prolog	7
1 Kanaďanka	9
2 Tam, kde nejsi	22
3 Kompromis	33
4 Nemožné soužití	40
5 Večírek	53
6 Eso v rukávu	65
7 To, co oči neprozradí	77
8 Pod kůží	85
9 Jako kulka	104
10 Pláž	113
11 Až na dno	125
12 Pryč z jeho dohledu	136
13 Vítězové a poražení	145
14 Ze slonoviny	159
15 Vydrž to	169
16 Mezi všemi tvými proč	179
17 Nejsem tvoje panenka	196
18 Mecum	208
19 Střemhlav	221
20 Lov	235
21 Tartaros	252
22 Jako padá sníh	263
23 Z masa a ze skla	281
24 Hiraeth	301
25 Navždy se mnou	309
26 Něco jako osud	332
27 Už od začátku	343
Epilog	369
Poděkování	379

*Věnováno těm,
kdo vždycky všechno vydrží.*

Prolog

Říká se, že srdce je jako sníh.

Odvážné, tiché, schopné roztát už při troše tepla.

Na místě, odkud pocházím, tomu věří spousta lidí. Je to pořekadlo starých lidí, těch nejmenších dětí, těch, kdo si připíjejí na štěstí.

Každý z nás má srdce ze sněhu, protože ryzost citů ho činí průzračným a neposkvrněným.

Já jsem tomu nikdy nevěřila.

Přestože jsem na tom místě vyrostla, přestože jsme měli kosti vykládané ledem, nikdy jsem nebyla ten typ, co by podobným žvástům věřil.

Sníh se přizpůsobuje, je laskavý, respektuje každou hranu. Přikrývá, ale nedeformuje, jenže srdce ne, srdce vyžaduje, srdce křičí, vříská a vzpouzí se.

Pak jsem to jednoho dne pochopila.

Pochopila jsem to, jako když člověk pochopí, že slunce je ve skutečnosti hvězda nebo že diamant je jen kus kamene.

Nezáleží na tom, jak moc se ty dvě věci zdají odlišné. Záleží na tom, v čem se podobají.

Je jedno, že jedna je studená a druhá teplá.

Je jedno, že jedna vříská a druhá se přizpůsobí.

Já jsem ty rozdíly přestala vnímat.

Byla bych raději, kdybych to pochopit nemusela. Přála bych si dál žít v omylu.

Jenže čas už nic nepřetočí zpátky.

Nic mi nevrátí to, o co jsem přišla.

Takže možná skutečně platí to, co se říká. Možná ti lidé mají pravdu.

Srdce je jako sníh.

Stačí trocha tmy a promění se v led.

Kanad'anka

„Ivy?“

Vzhlédla jsem od bílého ubrusu. Do uší mi znovu pronikly zvuky světa. Opět jsem začala vnímat šum kolem sebe, cinkání příborů o keramiku.

Ta žena po mém boku si mě prohlížela s laskavým výrazem. A přece jsem mezi drobnými vráskami jejího strojeného úsměvu zahlédla nesnáze toho, kdo skrývá rozpaky.

„Všechno v pořádku?“

Svírala jsem pěsti. Z ubrousku se v mých bílých dlaních stal zmačkaný cár. Položila jsem ho na stůl a přejela po něm rukou ve snaze ho uhladit.

„Bude tady každou chvíli. Neměj obavy.“

Neměla jsem obavy. Po pravdě řečeno jsem cítila dost málo emocí.

Ta sociální pracovnice, kterou mi přidělili jako doprovod, vypadala, že ji můj nedostatek citu *znepokojil*. Když jsme dorazily na letiště a já ucítila nepříjemný pach kávy a plastu na balení zavazadel, dokonce si mě prohlédla, jako by čekala, že na pohyblivém zavazadlovém pásu uvidí projíždět i škálu mých emocí.

Odsunula jsem židli a vstala jsem.

„Jdeš na toaletu? Dobře, jasně. Tak... já na tebe počkám tady...“

Byla bych ráda řekla, že mě těší, že tam jsem. Že za vědomí, že nejsem sama, ta dlouhatánská cesta stojí; že – navzdory šedi své existence – vidím příležitost začít znovu. Nicméně když jsem si prohlížela svůj odraz v zrcadle na toaletách a rukama svírala umyvadlo, měla jsem dojem, že před sebou vidím panenku sešitou z různých částí, která sotva drží pohromadě.

„*Vydrž to, Ivy. Vydrž to.*“

Zavřela jsem oči a můj dech se roztříštil o sklo. Nejraději bych jen spala a nic víc. A možná už se nevzbudila, protože ve spánku jsem nacházela klid, který

jsem v bdělém stavu hledala, a ze skutečnosti se stával daleký svět, do něhož jsem nepatřila.

Zvedla jsem víčka a moje duhovky probodly kroužek páry, který na zrcadle zanechal můj dech. Pustila jsem vodu, opláchla jsem si ruce i zápěstí a konečně jsem vyšla z toalet.

Když jsem procházela mezi stoly, ignorovala jsem hlavy, které se sem tam zvedaly, aby mě sledovaly pohledem.

Věděla jsem, že odjakživa vypadám nezvykle. Ale jen bůh ví, jak moc nenávidím, když na mě někdo civí.

Narodila jsem se s překvapivě bledou pletí. Vždycky jsem měla tak málo melaninu, že světlejší pokožku než já by mohla mít jen albínka.

Ne že bych s tím někdy měla problém: vyrostla jsem nedaleko Dawson City v Kanadě. Tam tři čtvrtě roku sněžilo a v zimě teploty klesaly až na třicet stupňů pod nulou. Pro lidi, kteří jako já žili u hranic s Aljaškou, nebylo opálení ničím důvěrně známým.

Přesto se mi v dětství ostatní děti smály. Říkaly, že vypadám jako duch utopence, protože jsem měla velice světlé blond vlasy, jemné jako pavučina, a oči barvy zamrzlého jezera.

Možná i z toho důvodu jsem odjakživa trávila víc času v lese než ve městě. Tam, mezi lišejníky a jedlemi, které se dotýkaly nebe, mě neměl kdo soudit.

Když jsem se vrátila ke stolu, všimla jsem si, že sociální pracovnice je už na nohou.

„Á, tady jsi,“ usmála se na mě, když mě uviděla. „Pan Crane zrovna dorazil.“
Ustoupila. A vtom jsem ho spatřila.

Byl přesně takový, jak jsem si ho pamatovala. Ostře řezaná tvář, mírně prošedivělé kaštanové vlasy, náznak upravených vousů. A ty důvěrné, živé oči, kolem nichž se vždy vytvořilo několik výrazových vrásek.

„Ivy.“

Jeho hlas způsobil, že mi všechno zničehonic připadalo naprosto špatně.

Nezapomněla jsem ho: byl vřelý, skoro otcovský, zkrátka jeho. Ale přesto ten povědomý témbur prořízl apatii, která mě zahalovala, a postavil mě tváří v tvář skutečnosti.

Já jsem tam doopravdy byla a tohle nebyla noční můra.

Bylo to skutečné.

„Ivy, ty jsi ale vyrostla.“

Uběhly víc než dva roky. Občas, když jsem se dívala zamlženým oknem ven, jsem dumala, kdy se znovu objeví na konci ulice; vysoké boty bořící se

do sněhové peřiny, červená žmolková vlněná čepice na hlavě. V náručí vždy nějaký balíček, omotaný provázkem.

„Ahoj John.“

Jeho úsměv se zkrabatil do hořkého úšklebku. Než jsem stihla odvrátit zrak, přistoupil ke mně a objal mě. Do nosu mi pronikla jeho vůně a já poznala ten lehký odér tabáku, který na něm vždy ulpíval.

„Páni, stala se z tebe taková kráska,“ zašeptal, zatímco já zůstávala nehybná jako hadrová panenka a nereagovala jsem na to objetí, kterým jako by mě chtěl udržet na nohou. „Až moc. Říkal jsem ti, ať nerosteš.“

Sklonila jsem tvář a on se pokusil o úsměv, který se mi nepodařilo opřevzat.

Předstírala jsem, že neslyším, jak popotahuje nosem, zatímco se ode mě odlepoval a ve vlasech mi zanechával pohlazení.

Pak se napřímil, nasadil dospělejší výraz a obrátil se na sociální pracovníci.

„Promiňte, ještě jsem se nepředstavil,“ prohlásil a podal jí ruku. „Jsem John Crane, Ivyin kmotr.“

Já s tátou jsme vždycky byli sami.

Nedlouho předtím, než máma umřela, dal výpověď v práci a společně se přestěhovali do Kanady, do městečka Dawson City. Ona nás opustila dřív, než jsem si na ni stihla vytvořit nějakou vzpomínku, a tak mě táta vychoval sám: koupil srub na kraji lesa a věnoval se mně a místní přírodě.

Ukázal mi nádheru zasněžených lesů: vysoké koruny stromů, skryté pěšiny a větve, na nichž led vytvořil girlandy, které se při západu slunce blyštily jako drahokamy. Naučila jsem se rozeznávat zvířecí stopy ve sněhu, určovat stáří stromu z čerstvě přetrženého kmene. A lovit. Hlavně lovit.

Táta mě bral s sebou každíčký den, už od dob, kdy jsem byla ještě příliš malá na to, abych mohla zalíčit pušku. Časem jsem si osvojila takové dovednosti, jaké by ani jeden z nás, obzvláště on, nikdy nečekal.

Vzpomínám si, jak mě vodil na pláne střílet na holuby. Čekali jsme ve vysoké trávě a postupem let jsem se naučila nikdy neminout cíl.

Když jsem myslela na Kanadu, vybavovala se mi křišťálová jezera a lesy ve svazích nad zamlženými fjordy.

Zato teď jsem z okýnka auta viděla jen koruny palem a kondenzační stopy po linkových letadlech.

„Už tam budeme,“ ujistil mě John.

Líně jsem pozorovala vilky, které se míhaly jedna za druhou jako šik bílých kurníků. Na pozadí se třpytil oceán v zajetí žhnoucího slunce.

Zatímco jsem se dívala na děti na kolečkových bruslích a obchody se surfy, kladla jsem si otázku, jak na podobném místě zvládnou žít.

Tohle je Kalifornie.

Tady ani nevěděli, co to sníh je, a pochybovala jsem, že by uměli odlišit medvěda od rosomáka, kdyby někdy na nějakého narazili.

Vedro bylo pekelné a asfalt přílišně páchl.

Nikdy sem nedokážu zapadnout.

John se musel dovtípit, na co myslím, protože několikrát přestal sledovat silnici a podíval se na mě.

„Vím, že je tu všechno úplně jiné,“ řekl opatrně a vyslovil tak moje myšlenky nahlas. „Ale jsem si jistý, že s trochou trpělivosti si tu zvykneš. Není kam spěchat, dopřej si čas.“

Sevěřela jsem v prstech svůj řetízek. Opřela jsem si hlavu o ruku a on se pousmál.

„Konečně uvidíš na vlastní oči všechny ty věci, o kterých jsem ti vyprávěl,“ zašeptal skoro něžným tónem.

Vzpomínala jsem si, jak nás jezdil navštěvovat a pokaždé mi přivezl pohlednice Santa Barbary.

„Tady bydlím já,“ říkal mi a přitom usrkával horkou čokoládu a já si prohlížela pláže, dokonalé palmové háje, tu tmavomodrou skvrnu, která byla vidět nahoře a jejíž rozsáhlost jsem si nedokázala představit.

„Jezdíme po vlnách na dlouhých prknech.“ A já dumala, jestli je zkrocení těch vln, o kterých mluvil, stejné jako ochočení koně; a říkala jsem: no dobrá, oceán je možná veliký, ale i my máme jezera, na jejichž dno nejde dohlédnout a kde v létě můžeme rybařit a v zimě bruslit. Vtom se táta rozesmál a vytáhl globus. Vedl mi prst a ukázal mi, jak jsme na té papírmašové kouli maličci.

Vzpomínala jsem si na jeho vřelé ruce. Když jsem zavřela oči, dosud jsem cítila, jak svírají ty moje s jemností, která jako by jeho mozolnatým dlaním nebyla vlastní.

„Ivy,“ řekl John, když jsem sklápěla oči a v krku mě opět škrábal ten pocit, že se dusím. „Ivy, všechno bude v pořádku.“

„Všechno bude v pořádku,“ slyšela jsem znovu a spatřila tlumené bledé světlo, plastové trubičky plandající ve vzduchu. Znovu jsem ucítila pach dezinfekce, léků a uviděla ten uklidňující úsměv, který při pohledu na mě nikdy nepohasl.

„Všechno bude v pořádku, Ivy. To ti slibuju.“

Takhle jsem usnula, opřená o okýnko, mezi vzpomínkami tvořenými mlhou a náručí, kterou bych nejraději už nikdy neopustila.

„Hej.“

Něco se dotklo mého ramene.

„Ivy, vzbud' se. Už jsme tady.“

Zpitoměle jsem zvedla hlavu. Řetízek se mi odlepil od tváře a já zamrkala.

John už vystoupil a teď se hrabal v zavazadlovém prostoru. Odepnula jsem si pás, stáhla si vlasy a nasadila si kšiltovku.

Když jsem vylezla z auta, zůstala jsem stát s otevřenou pusou: to, co se tyčilo přede mnou, nebyl jeden z těch řadových domků, které jsem viděla cestou; byl to velký secesní dům, možná spíš vila. Rozlehlá zahrada, na níž jsem se nevědomky ocitla, vynikala bujnou zelení a štěrková příjezdová cesta vypadala jako potůček spojující bránu s hlavním vchodem. Verandu podpíraly bílé sloupy, kolem nichž se plazily drobné kvítky jasmínu, a fasádě vévodil veliký balkon z bělostného mramoru, který celé stavbě dodával punc elegance a vytríbenosti.

„Ty bydlíš tady?“ zeptala jsem se se špetkou skepticismu, která překvapila dokonce i mě samotnou.

John postavil zavazadla na zem a otřel si čelo zápěstím.

„Ujde to, ne?“ poznamenal při pohledu na vilku. „Jasně, není to dřevěný srub a krb jsme nikdy nepoužili, ale jsem si jistý, že tu budeš mít pohodlí.“

Usmál se a strčil mi do náruče sportovní tašku.

Věnovala jsem mu zlověstný pohled.

„Říkáš to, jako bych vyrostla v iglú.“

Uvědomovala jsem si, že životní styl, který jsem do té doby vedla, může působit... bizarně. Pocházela jsem z kouta světa, kde nás spíš než žít učili přežít. Jenže mně zas připadalo zvláštní všechno ostatní.

John se zasmál. Chvilí si mě s něhou prohlížel, pak zvedl ruku a otočil mi čepici kšiltem dozadu.

„Jsem rád, že jsi tady.“

Možná jsem měla říct „já taky“. Nebo aspoň „děkuju“, protože pro mě dělal víc, než jsem si kdy dokázala představit. Dlužila jsem mu to – za to, že mě nenechal samotnou.

Jenomže jediné, na co jsem se zmohla, bylo spolknout povzdech a svrážtit koutek rtů do jakéhosi nevydařeného pokusu o úsměv.

Potom co John vyskládal všechna zavazadla na verandu, vytáhl svazek klíčů a odemkl dveře.

„Á, už se vrátil,“ prohlásil, když vcházel do domu. „To je dobře! Aspoň se hned seznámíte. Pojď, Ivy.“

Kdo už se vrátil? přemýšlela jsem a následovala ho dovnitř. Do tváře mě uhodil příjemný chládek.

Pustila jsem jeden batoh na zem a rozhlédla jsem se. Strop byl vysoký a omítnutý a v jeho středu se vyjímal pěkný svícnový lustr s bohatě broušenými křišťálovými ověsy.

Prostorný interiér začínal elegantní halou, prosvětlenou velkými okny a perlovým žilkováním v mramorové podlaze. O kousek dál nalevo vedly monumentální dveře do úchvatného obývacího pokoje, zatímco napravo se eklektický barový pult s lesklými polstrovanými stoličkami otevíral do kratší strany kuchyně a podtrhoval její rafinovaný moderní styl.

Vzadu, přímo přede mnou, se táhlo honosné schodiště se širokým zábradlím z tepaného železa, jehož zdobení plné propletených kudrlinek bylo pastvou pro oči.

Se srubem, na který jsem byla zvyklá, to nemělo nic společného.

„Johne? Kde...?“

„Masone! Jsme doma!“

Zadřel se mi mozek. Zůstala jsem stát ve vstupní hale jako vycpaný mýval.
Ne.

To nemohla být pravda.

Přece jsem nezapomněla na Johnova syna.

Plácla jsem se dlaní do čela a cítila jsem, jak mě zaplavuje uvědomění, že jsem úplně pitomá.

Ne, tomu jsem nechtěla věřit...

Jak jsem na to mohla zapomenout?

Celou cestu jsem nemyslela na nic jiného než na to, jak se můj život změnil. Uzavřela jsem se do sebe a chytala se myšlenky, že mám někoho, kdo je ochotný vzít mě k sobě.

Ten někdo byl John a všechno ostatní moje mysl vymazala.

Jenže John měl syna a já to věděla, kruci.

Když jsem byla malá, pyšně mi ukazoval fotky, které nosil v peněžence, a říkal mi, že jsme stejně staří.

„Mason je živelná pohroma,“ prozradil mi, když jsem si prohlížela toho chlapečka s bezzubým úsměvem, stojícího vedle kola s poplastovanými řídítky; na krku mu visely boxerské rukavice, které stavěl na odív téměř s pýchou. A zatímco já vařila horkou čokoládu, on mi vyprávěl, že „už je vysoký jako já“

nebo že „nenávidí matematiku“; a taky že se „zapsal do boxerského kroužku“ a pak dlouze vykládal o všech zápasech, co zhlédl s úlevou, že jeho syn objevil sport, který ho dokáže usměrnit.

„Ivy.“

Za jedním rohem se objevila Johnova hlava a já se probrala.

„Pojď dál. Zavazadla tam nech.“

Nejistě jsem se rozhlédla, položila jsem bágly a vydala se za ním.

V tu chvíli mi došlo, že ani táta nepoznal Johnova syna osobně. A teď jsem se s ním měla poprvé setkat já. Bez něj...

„Masone!“ zavolal John a otevřel okno. Zdálo se, že si dává záležet, aby bylo v domě co nejpříjemněji, pravděpodobně kvůli mně. „Počkej tady,“ přikázal mi, než zmizel v jedné z chodeb.

Ten ohromný prostor, který mě obklopoval, byl sugestivní. Pohled mi sklouzl na moderní obrazy na stěnách a na celou řadu zarámovaných fotek roztroušených všude možně, na nichž byly zachyceny střípky jejich každodenního života.

Zrovna jsem si prohlížela velkou plazmovou televizi, když ticho domu vyplnil čísi hlas.

„Čau!“

Otočila jsem se ke schodům vedoucím do patra.

Scházel po nich nějaký kluk. Hned mě upoutalo jeho cihlově červené tílko a vlasy tak krátké, že vypadaly jako vyholené.

Byl tak namakaný, až se zdálo, že mu svaly na pažích každou chvíli prasknou; měl širokou, trochu hrubou tvář, která se Johnovi vůbec nepodobala.

Pozorně jsem si ho prohlédla a snažila se zachytit něco, co by mi toho muže, kterého znám odjakživa, připomnělo. Kluk s klapáním žabek sešel z posledního schodu a teprve tehdy jsem si všimla, že má na lýtku výrazné tetování.

„Ahoj.“ Usmál se a mě napadlo, že po mém kmotrovi podědil aspoň povahu.

„Ahoj.“

Socializace mi nikdy moc nešla, jenže pokud žijete mezi medvědy a soby, je těžké rozvíjet schopnost navazovat mezilidské vztahy. Nicméně když jsem viděla, jak neodbytně si mě prohlíží, dodala jsem: „John mi o tobě hodně vyprávěl.“

V očích mu pobaveně zablýsklo.

„Fakt?“ zeptal se, jako by zadržoval smích. „Vyprávěl ti o mně?“

„Jo,“ odpověděla jsem slabě. „Ty jsi Mason.“

V tu chvíli už se neovládl a rozesmál se. Bez výrazu jsem na něj zírala, zatímco se ten zvuk rozléhal po domě.

„Promiň,“ vysoukal ze sebe a dál se smál, „ale já tomu nemůžu uvěřit.“

Všimla jsem si, že jeho pleť pod tílkem má naprosto nepřírozený odstín: vypadala jako spálené brandy. Viděla jsem losy, co byli méně hnědí než on.

Chvilí mu trvalo, než dokázal poskládat dvě slova, aniž by se mi vysmíval do tváře. Když se narovnal, v očích mu dál zářila veselá jiskřička.

„Myslím, že došlo k omylu,“ řekl, „já se jmenuju Travis.“

Zaraženě jsem se na něj zadívala a on si odkašlal.

„Víš...“

„Já jsem Mason.“

Znovu jsem se otočila ke schodům.

Než mi zrak padl na skutečného Johnova syna, nevěděla jsem, co čekám, že uvidím. Nejspíš podsaditého kluka s trochu býčím krkem, hranatým čelem a několikrát zlamaným nosem. Nicméně kluk, který scházel po schodech, rozhodně nevypadal jako někdo, kdo se věnuje boxu.

Vždycky jsem si myslela, že Kaliforniani jsou blondatí, mohutní a opálení, že se jim svaly lesknou opalovacím olejem a pleť mají sežehlou ze samého surfování.

Jenže Mason tomuhle popisu vůbec neodpovídal. Měl husté kaštanové vlasy a stejně tak běžné oči, obyčejné oříškové barvy. Tričko s krátkými rukávy zvýrazňovalo silnou trénovanou hruď a jeho pleť nebyla jako ta Travisova, byla to prostě... pleť. Žádné nepřírozené zbarvení, pouze odstín, jaký by osoba zvyklá žít ve slunečném klimatu měla mít.

Byl to normální kluk. Určitě normálnější než já, která jsem vypadala, jako bych vylezla z Andersenovy *Sněhové královny*. A přece... v momentě, kdy se zastavil na posledním schodě a z výšky se na mě podíval, jsem si uvědomila, že „obyčejný“ je to poslední slovo, kterým bych ho mohla označit.

Nevěděla jsem proč, ale když jsem ho uviděla, vzpomněla jsem si na Kanadu.

Kterou netvořilo jen několik lesů, nebyl to jen sníh a hory a nebe. Ne, protože v sobě měla to *něco*, díky čemu byla okouzující jako nic jiného na světě, se svými neschůdnými pěšinami, neuvěřitelnými polárními zářemi a svítáním nad zmrzlými vrcholky.

A Mason byl taky takový. Divoká krása jeho rysů, ty plné rty a pěkně tvarovaná čelist, činila všechno ostatní zbytečným. Měl rovný nos s výraznou špičkou, jaký by mě nikdy nenapadlo přisoudit někomu, kdo neustále dostává pěstí do obličeje.

Ale hlavně jeho oči – hluboké a protáhlého tvaru – se vyjímalý pod obočím a hleděly mi přímo do tváře.

„Á, konečně jsi tady!“

Přišel k nám John a usmál se na syna. Pak mi položil ruku na rameno.

„Chci ti představit Ivy.“ Otočil se a sklonil ke mně tvář. „Ivy, tohle je Mason. Vzpomínáš si na něj?“

Ráda bych Johnovi řekla, že se od toho bezzubého chlapečka, kterého mi ukazoval na fotkách, maličko liší a že popravdě řečeno *ne*, ještě před pár minutami jsem si ani nevzpomínala, že existuje, nicméně jsem mlčela.

„Ivy?“ zeptal se Travis, možná se podívoval nad tak neobvyklým jménem, a zdálo se, že John si jeho přítomnosti všiml teprve teď. Dali se do řeči, ale já to sotva vnímala.

Masonovy oči sklouzly po kostkované košili, kterou jsem měla na sobě a která mi byla o několik čísel větší, a pomalu vystoupaly až k mému obličejí. Pozastavily se na mé tváři a já si uvědomila, že mám nejspíš na kůži pořád obtisknutý ten řetízek. Nakonec je přivábila moje kšiltovka, která měla vepředu vyšitou losí hlavu – byla to jedna z mála věcí, na kterých mi záleželo. Ze způsobu, jak se na ni podíval, jsem vytušila, že to setkání nejde zrovna tak, jak jsem si představovala.

John nám znovu začal věnovat pozornost a teprve tehdy Mason pozvedl koutek a usmál se na mě.

„Ahoj.“

Přesto jsem si byla jistá, že vidím, jak mi zírá na rameno. Přesně na to místo, kam jeho otec položil ruku.

Potom co ten druhý kluk odešel, jsem dovnitř dotáhla zbylá zavazadla.

„Ložnice jsou nahoře,“ zafuněl John, když pokládal na zem dvě kartonové krabice. „Můžeš už něco začít vynášet. Já hned přijdu.“

Vytáhl klíčky od auta, nejspíš aby s ním odjel z příjezdové cesty, a ukázal ke schodům.

„Masone, pomoz jí, prosím tě! Ukaž jí její pokoj, ten na konci chodby,“ pousmál se na mě. „Býval to pokoj pro hosty, ale teď je tvůj.“

Vrhla jsem po Masonovi rychlý pohled a sehnula jsem se, abych vzala několik plátěných tašek. Viděla jsem, jak zvedá obrovskou krabici, kterou bych já nedokázala ani odlepit od podlahy: uvnitř byly moje malířské potřeby a jen samotné barvy vážíly metrů.

Zatímco jsem ho následovala do horního patra, prohlížela jsem si jeho široká záda a sebejisté pohyby; zastavil se před jedním pokojem a nechal mě projít.

Pokoj byl velký a plný světla. Stěny byly natřené jemnou bleděmodrou barvou a podlaha potažená smetanovým kobercem v člověku budila dojem, že kráčí po bavlněném obláčku. Byla tam vestavěná skříň a okno vedlo na zadní stranu zahrady, kam právě couvalo Johnovo auto.

Byl prostý. Nic pompézního, žádná zrcadla lemovaná žárovkami nebo podobné cetky. Mému starému pokoji byl však přesto na míle vzdálený.

Ozvala se prudká rána a já nadskočila. Rázem jsem se otočila a pustila jsem tašku, která mi přistála na teniskách.

Po koberci se líně kutálela plechovka s barvou. Na zemi u Masonových nohou ležela převrácená kartonová krabice a z ní vykukovaly štětce.

Vzhledla jsem k němu. Stále ještě měl rozevřené dlaně, ale oči, postrádající jakýkoli výraz, upíral na mě.

„Ups.“

Když odcházel, slyšela jsem, jak jeho kroky rezonují za dveřmi.

Později se John stavil zkontrolovat, že je všechno v pořádku.

Zeptal se mě, jestli se mi pokoj líbí, jestli nechci něco přestěhovat; chvíli tam zůstal a díval se, jak pomalu vybaluju zavazadla, pak odešel, aby mi dopřál čas se zabydlet.

Zatímco jsem si ukládala věci do šuplíků, uvědomila jsem si, že nejjednodušší oblečení, co mám, jsou obnošené džíný a stará tátova trička.

Vytáhla jsem svůj foťák, pár knih, kterých jsem se nechtěla vzdát, a plyšáka ve tvaru losa.

Rozložila jsem trojúhelníkovou kanadskou vlaječku a chvíli jsem uvažovala, že ji pověším nad čelo postele jako doma. Pak mi došlo, že v zatloukání hřebíků je něco děsivě definitivního, a rozmyslela jsem si to.

Když jsem měla hotovo, venku zapadalo slunce. Prahla jsem po sprše. Bylo opravdu strašlivé vedro a já na tyhle teploty nebyla zvyklá, a tak jsem si vzala vše potřebné a vyšla jsem na chodbu.

Chvíli mi trvalo, než jsem našla koupelnu, ale jakmile jsem dospěla ke správným dveřím, vklouzla jsem dovnitř a chystala se zamknout, ovšem v zámku chyběl klíč. Rozhodla jsem se tedy pověsit zvenčí svoje tričko a opláchnout se, než se snese noc.

Voda smyla pot, únavu, pach letadla i cesty. Po sprše jsem se zabalila do froté osušky a oblékla si čisté oblečení.

Když jsem vyšla z koupelny, ve vzduchu jsem ucítila lákavou vůni.

V kuchyni jsem narazila na Johna, který kmital mezi prskajícími pánvemi, a obklopovala ho vůně pečené ryby.

„Tak tady jsi!“ vykřikl, když mě uviděl na prahu. „Chystal jsem se tě zavolat. Už je to skoro hotové.“ Prohodil na pánvi zeleninu a natáhl se pro nějaké koření. „Doufám, že máš hlad. Připravil jsem tvoje oblíbené jídlo!“

Ta vůně byla tak povědomá, že ve mně vzbudila protichůdné pocity. Přitiskla jsem se ke dveřím a sledovala stůl prostřený pro tři.

John přistoupil k ledniče a vytáhl vodu, ale když ji zavřel, zarazil se.

„Hej, kam jdeš?“

Mason procházel kuchyní a mířil ke dveřím. Přes rameno nesl sportovní tašku a na sobě měl funkční tričko a šedé kalhoty. Otočil se a vrhl po otci nerozluštitelný pohled, ale nezastavil se.

„Mám trénink.“

„Nebudeš večerět s námi?“ zeptal se John.

„Ne. Přijdu pozdě.“

„Myslím, že pro jednu by se nic nestalo,“ zkusil ho přemluvit, ale Mason zavrtěl hlavou a sevřel popruh tašky. „Nemůžeš se zdržet ani na chvíli?“ naléhal znovu a sledoval ho očima. „Tak aspoň proveď Ivy po domě! Jen pár minut, abys jí ukázal, kde je koupelna a další věci!“

„To je jedno, John,“ ozvala jsem se. „To není třeba. Já už jsem si poradila.“

Otočil se ke mně, ale Mason za jeho zády se zastavil. V pološeru obývacího pokoje jsem viděla, jak se ohlíží. Pohled, který mi věnoval, byl tak pronikavý, že jsem skoro nadskočila. Pak beze slova odešel.

„Hm, no...“ slyšela jsem Johna. „Aspoň zbyde víc pro nás.“

Vyzval mě, abych se posadila, já naposledy pohlédla ke dveřím a přistoupila jsem blíž.

Večeře vypadala velmi lákavě. Naložil mi na talíř filet z lososa, ze kterého se kouřilo, a mlčky jsme se dali do jídla.

Bylo to dobré. Bylo to vážně dobré. Nicméně přestože John rybu připravil přesně tak, jak jsem ji měla ráda, bez štiplavého vzduchu kanadských nocí jako by chutnala jinak.

„Ve škole už jsem všechno domluvil.“

Posunula jsem po talíři kus brokolice, než jsem si ho strčila do pusy.

„S ničím si nemusíš dělat starosti,“ pokračoval a přitom ukrojil kus lososa hranou vidličky. „Všechno jsem zařídil. Myslím, že zítra je ještě trochu brzo, ale od středy bys už mohla chodit na vyučování.“

Zvedla jsem zrak a pohlédla do jeho povzbudivých očí.

„Co ty na to?“

Nepříliš přesvědčeně jsem přikývla. Ve skutečnosti jsem z představy, že začnu chodit do nové školy, byla příšerně nesvá. Jako bych na sobě už předem cítila pohledy ostatních a slyšela, jak si o mně šeptají.

„A možná ti budeme muset koupit nějaké oblečení,“ pokračoval John, „chci říct, něco, v čem neumřeš vedrem.“

Znovu jsem nesoustředěně přikývla.

„A nechám ti přidělat klíče,“ dodal, zatímco se skutečnost rozpíjela a mě znovu pohlcovaly moje myšlenky. „Abys mohla bez problémů chodit ven i dovnitř.“

Ráda bych mu byla poděkovala za to všechno, co zařídil. Nebo mu aspoň věnovala úsměv, byť by mě to stálo námahu, za to, jak se o mě snažil starat, aniž jsem musela na cokoli myslet. Jenže pravdou bylo, že mi na ničem z toho nezáleželo. Ani na škole, ani na oblečení, ani na výhodě vlastních klíčů.

A zatímco mě s dalším soustem lososa zaplavovaly vzpomínky, které byly dosud příliš bolestivé, John se na mě podíval a něžně se na mě usmál.

„Chutná ti ten losos?“

„Je moc dobrý.“

Po večeři jsem se vrátila do pokoje, posadila se na postel a objala si rukama kolena. Prohlížela jsem si tu místnost a cítila se ještě nepatřičněji, než když jsem do ní vstoupila poprvé.

Napadlo mě, že se pustím do kreslení, jenže myšlenka, že prolistuju svůj skicák, vyvolávala vzpomínky, ke kterým jsem se nechtěla vracet.

Položila jsem si hlavu na polštář a zjistila, že je neuvěřitelně měkký, a než jsem zhasla světlo, sevřela jsem v dlani řetízek, který mi daroval táta.

Po několika hodinách jsem se ovšem pořád převalovala v posteli. Vedro mi nedoprávalo klidu, a dokonce ani tma mi nepomáhala usnout.

Posadila jsem se a odkopla přikrývku. Možná by mi pomohla sklenice vody...

Vstala jsem a vyšla z pokoje.

Cestou ke schodům jsem se snažila pohybovat co nejtišeji; v pološeru jsem sešla do přízemí a pokusila jsem se si vzpomenout, kde leží kuchyně. Když jsem dorazila ke dveřím a rozsvítila jsem, málem mě ranila mrtvice.

Stál tam Mason.

Se založenými pažemi se opíral o dřež a v jedné ruce držel sklenici vody. Kaštanové kadeře mu padaly do očí a dodávaly mu skoro divoký vzhled, tvář měl lhostejně skloněnou ke straně.

Vyděsil mě. Co tam dělal potmě jako zloděj?

Když jsem si však všimla výrazu v jeho tváři, všechny myšlenky se vypařily. V tu chvíli se mi potvrdilo něco, co jsem už tušila, něco, co mě napadlo, jakmile jsem do toho domu vkročila. Nezáleželo na tom, jak se zachovám. Ten pohled se nezmění.

Mason vypil sklenici do dna a postavil ji vedle sebe. Pak se beze spěchu odlepil od dřezu a vydal se mým směrem. Došel až ke mně a zastavil se pár centimetrů od mého ramene, dost blízko na to, abych cítila, jak na mě doléhá jeho majestátní přítomnost.

„Aby bylo jasno,“ slyšela jsem zřetelně, „já tě tady nechci.“

Obešel mě a zmizel ve tmě a nechal mě samotnou na prahu kuchyně.

Jasně. To mi došlo.

Tam, kde nejsi

Tu noc jsem nezamhouřila oka.

Cítila jsem, že mi chybí moje postel, můj pokoj, příroda, která s ledovým klidem odpočívala za oknem.

Na nesprávném místě se ovšem necítilo jen moje tělo. Totéž platilo i pro moji mysl, moje srdce, mého ducha, pro všechno: byla jsem úplně mimo, jako dílek skládačky násilím vmáčkнутý na místo, kam nepatří.

Když dovnitř skrze závěsy proniklo světlo, rozhodla jsem se to vzdát a vstala jsem. Protáhla jsem si krk, který celou noc hledal chlad polštáře, prohrábla jsem si jemné vlasy a cítila jsem, že jsou zacuchané. Oblékla jsem si džíny a jedno tátovo staré triko, u kterého jsem si ohrnula rukávy a spodek zastrkala do kalhot. Pak jsem se obula a sešla jsem dolů.

V přízemí vládlo ticho.

Nevím, co jsem čekala, že tam najdu. Možná Johna v kuchyni, zaneprázdněného přípravou snídaně, nebo možná otevřená okna a jeho zabraného do čtení novin, jako když byl u nás na návštěvě.

Místo toho se neozýval vůbec žádný hluk. Všechno bylo nehybné, zamrzlé, bez známky života nebo důvěrnosti; byla jsem tam jen já.

Než jsem tomu mohla zabránit, skutečnost znovu rozostřily vzpomínky. Vmžiku jsem uviděla dubový pult, mihnutí zad u plotny. Otevřeným oknem dovnitř pronikal jemný vánek a přinášel s sebou vůni kmenů a mokré hlíny.

A stál tam on a písal si písničky, co jsem nikdy neslyšela. Na sobě měl svůj tmavomodrý svetr a na rtech mu pohrával úsměv, který čekal jen na to, až mi popřeje dobré ráno...

Udělala jsem krok vzad a spolkla chuchvalec slin. Odtrhla jsem se od těch vzpomínek a proběhla jsem obývacím tak kvapně, že když jsem sahala do misky u vchodu pro klíče, už jsem byla jednou nohou venku.

Dveře se za mými zády zavřely jako hrobka. Vzduch jako by se v tu ránu změnil, snáze se dýchal. Několikrát jsem zamrkala a uspěchaně se snažila všechno zase potlačit.

„Jsem v pohodě,“ přikázala jsem si šeptem. „Já jsem v pohodě.“

Opět jsem ho viděla všude.

Na ulici.

V domě.

V cizích lidech na letišti.

V odrazech výloh a uvnitř obchodů, za rohem nějaké budovy nebo na chodníku.

Všichni v sobě měli něco z něj.

Na všech byl vždycky nějaký detail, který se mi zabodl do srdce, zastavil ho a stáhl ho s sebou někam hluboko.

Bylo to k nevydržení.

Stiskla jsem si kořen nosu a zavřela jsem oči. Snažila jsem se vzpamatovat, nedovolit spánkům, aby v nich tepalo, ani hrdlu, aby se sevřelo jako past. Polkla jsem a přitom zhluboka dýkala, a potom co jsem zvedla zrak k zahradě, jsem vykročila směrem k bráně.

Johnův dům stál na kopci v klidné čtvrti plné bílých plotů a poštovních schránek, které lemovaly mírně se svažující ulici.

Upřela jsem zrak daleko, k oceánu: svítalo a střechy domů se v prvních slunečních paprscích třpytily jako korály.

Na ulici skoro nikdo nebyl. Potkala jsem jen poštáka a nějakého dokonale učešaného běžce, který po mně vrhl letmý pohled.

V Kanadě měly obchody v šest ráno už vytažené rolety a rozsvícené vývěsní štíty.

Východy slunce tam byly úchvatné. Řeka vypadala jako plát roztaveného olova a mlha nad fjordem byla tak hustá, že působila jako údolí z vaty. To byla taková krása...

Ke svému překvapení jsem v dálce zahlédla obchod s již vytaženou roletou. Když jsem ovšem přišla blíž, můj údiv ještě narostl.

Byly to výtvarné potřeby. Výloha byla plná kreslicích a malířských pomůcek: byly tam tužky, gumy, roztírátko, fantastická řada štětců s lesklou zděří; prohlížela jsem si tu nádheru a pak jsem nahlédla dovnitř, chtěla jsem vidět víc. Obchod byl malý a stísněný, ale hned jak jsem vstoupila, mě přivítal příjemný chládek.

Nějaký starý mužiček se na mě usmál zpoza brýlí.

„Dobré ráno!“

Byl tak drobný, že když ke mně přistoupil, to já jsem na něj shlížela z výšky. „Co si přeješ?“ zeptal se laskavě.

Na tom místě bylo tolik barev a per a uhlů, že jsem nevěděla, co si vybrat.

U nás podobné obchody nebyly: v Dawsonu jsme měli jen malé papírnictví a část potřeb, které jsem vlastnila, mi táta obstaral v různých větších městech.

„Chtěla bych tužku,“ řekla jsem, když jsem znovu našla svůj hlas. „Rudku.“

„Aha!“ rozzářil se a obdivně se na mě zahleděl. „Máme tady tradicionalistku!“ Sehnul se, aby otevřel jeden šuplík, a já slyšela, jak se přehrabuje v krabicích. „Všichni praví umělci mají rudku, to jsi věděla?“

Ne, to jsem nevěděla, ale vždycky jsem nějakou chtěla. Jednu dobu jsem dokonce zkoušela dělat skici červenou pastelkou, ale nebylo to totéž: rudka se vyznačovala výjimečnou měkkostí, bylo mimořádně snadné ji rozmazat a dosáhnout tak úžasného efektu.

„Tady to je,“ zvolal. Zaplatila jsem a on mi vrátil drobné, pak rudku vložil do papírového sáčku.

„A zkus ji na papíru s hrubší zrnitostí!“ poradil mi, když už jsem stála ve dveřích. „Rudka funguje líp na drsnějším povrchu.“

Místo poděkování jsem na něj kývla a vyšla jsem ven.

Podívala jsem se na hodinky: nechtěla jsem, aby se John vzbudil a nenašel mě doma. Okamžitě by myslel na nejhorší, a já rozhodně neměla v úmyslu přivodit mu infarkt hned zrána. A tak jsem se stejnou cestou vrátila zpátky.

Když jsem vstoupila do domu, všude dosud vládlo ticho. Nechala jsem klíče v misce a s pocitem mírného hladu jsem zamířila do kuchyně. Byla elegantní, v moderním stylu, v tmavých tónech a s pravidelnými liniemi. Nablýskaný sporák a obrovská lednice posetá magnety působily silně esteticky, ale také velice pohostinně. Přistoupila jsem blíž a otevřela pochromované dveře. V postranní přihrádce jsem našla tři lahve mléka: jedno jahodové, jedno vanilkové a poslední, s nahnědlým víčkem, karamelové. Při pohledu na ten nezvyklý výběr jsem zkrabatěla rty. Zvolila jsem nejmenší zlo a vzala to vanilkové a nakonec jsem objevila kredenc, kde jsem s trochou úsilí našla rendlík; zatímco jsem do něj lila mléko, něco mě napadlo.

Možná bych měla Johnovi říct, že se Masonovi nezamlouvám.

Ve svém životě už jsem se naučila nedělat si hlavu s názory ostatních, jenže tentokrát to bylo jiné. Mason nebyl jen tak někdo, byl to Johnův syn. A pořád to byl kmotřenec mého táty, i když se ti dva nikdy nesetkali.

Navíc s ním budu muset bydlet, ať se mi to líbilo, nebo ne. A při představě, že by mnou mohl pohrdat, mě bodalo v té části srdce, kde jsem tátu s Johnem nosila.

„Dal jsem Masonovi tvůj výkres,“ prozradil mi John kdysi dávno, když jsem byla ještě tak malá, že jsem mu šplhala na klín. „Medvědy má moc rád, měl z něj radost!“

Co jsem udělala špatně?

„Jé, dobré ráno!“

Ve dveřích se objevila tvář mého kmotra; četla jsem v ní upřímnou zářivou radost, že mě tam vidí, ve své kuchyni, jak si sama ohřívám mléko.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho, zatímco on, stále ještě v pyžamu, šel směrem ke mně.

„Jak dlouho jsi vzhůru?“

„Už nějakou dobu.“

Nikdy jsem nebyla kdovíjak výřečná. Vyjadřovala jsem se spíš pohledem než hlasem, ale John se už dávno naučil mě znát a rozumět mi. Na lince mi nechal sklenici medu, protože věděl, že ho mám ráda, a natáhl se pro moka konvičku.

„Dneska ráno jsem šla ven.“

Zarazil se. Ohlédl se po mně, v ruce svíral plechovku s kávou.

„Prošla jsem se venku, když vycházelo slunce.“

„Sama?“

Tón jeho hlasu mě přinutil sraštit čelo. Podívala jsem se mu do tváře a on musel vytušit mé myšlenky, protože si olízl rty a odvrátil zrak.

„Říkal jsi, že mi necháš přidělat klíče,“ připomněla jsem mu, ale nedokázala jsem pochopit, jestli je to nějaký problém. „Abych mohla odcházet i přicházet, kdy chci.“

„Jasně,“ souhlasil se zaváháním, které mu nebylo vlastní. Nechápala jsem, co mu je. Ještě nikdy jsem nebyla hostem u něj doma, ale znala jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že není ustrašený ani tyranský rodič. Tak proč se teď zdálo, že by svůj slib nejradši vzal zpátky?

Potrásl hlavou.

„Ne, to je v pohodě. Udělala jsi dobře,“ nejistě se na mě usmál. „Vážně, Ivy... Já jen, že jsi přijela teprve včera a... ještě jsem si nezvykl.“

Pozorně jsem si ho prohlédla. Zatímco kráčet k lednici, přemýšlela jsem, co mu dělá starosti. John byl vždycky velice diplomatický člověk. To on se za mě vždycky přimlouval, když mu táta vysvětloval, proč zrovna v tu chvíli trčujeme a já se raději posadila vedle Johna. Tak proč teď působil jinak?

„Hned se vrátím,“ sdělil mi, „zajdu pro noviny.“

Opustil kuchyni a já mezitím dokončovala přípravu mléka. Použila jsem jeden z hrnků, které nechal na stole, ten s obrázkem žraločí ploutve, a potom co jsem do něj zamíchala dvě lžičky medu, jsem ho přiblížila ke rtům, abych dovnitř foukla.

Když jsem vzhledla, zrak mi padl na Masona.

Stál na prahu, rozčuchané vlasy se skoro dotýkaly vrchní části zárubně. Jeho majestátní postava mě překvapila víc než předešlého dne. Řasy mu vrhaly dlouhé stíny na výrazné lícni kosti a horní ret měl zkroucený do našťavaného úšklebku.

Když se odlepil ode dveří a pomalu se vydal mým směrem, měla jsem pocit, že se zmenšuju. Přestože jsem vždycky byla poměrně vysoká, sahala jsem mu sotva po krk.

Došel ke mně suverénní chůzí dravce a zastavil se tak blízko, jako by se mě schválně snažil zastrašit. Načež bez jediného slova chytil hrnek, který jsem svírala v ruce. Nemělo cenu snažit se ho zadržet: sebral mi ho tak neústupně, že jsem ho musela pustit.

Pak zkroutil zápěstí a vylil moje mléko do dřezu.

„Tenhle je *můj*.“

To *můj* vyslovil se zvláštním důrazem a mě přepadl pocit, že nemá na mysli jen to, co drží v ruce, ale mnohem víc.

Co má krucinál za problém?

„Copak je možné, aby ten kurýr neměl nazpátek?“ postěžoval si John, zatímco mě Mason míjel. Položil noviny na stůl a uviděl ho.

„Ahoj!“ zvolal a jako by se mu vrátila veselá jiskra. „Bezva, vidím, že jsme tu všichni!“

Jestli tím *všichni* měl na mysli mě, sebe a Masona, tak nás tam podle mě bylo až příliš.

A pravděpodobně si to myslel i Mason, vzhledem k nepřátelskému pohledu, který po mně vrhnul zpoza dveří spíže, tak aby ho jeho otec neviděl.

Jestli jsem si myslela, že můj největší problém bude zvyknout si na nový životní styl, nevzala jsem v úvahu dvě věci.

První byl ten urostlý nedůtklivý kluk, který mě právě sežehl pohledem.

A druhá způsob, jímž na mě každý centimetr jeho bytí křičel: „Ty tady nemáš co dělat!“

* * *

Po snídani Mason odjel do školy a já šla nahoru do svého pokoje. Udělala jsem tu chybu, že jsem nechala otevřené okno, a příliš pozdě jsem si uvědomila, že dovnitř proniklo příšerné vedro.

John mě přistihl, jak s mokkými vlasy ze sprchy ležím natažená na koberci a na sobě mám jen tričko, které mi sahalo po stehna.

„Co to děláš?“ zeptal se.

Byl oblečený jako ze škatulky. Zaklonila jsem hlavu a prohlédla si ho z podhledu.

„Umírám vedrem.“

On se na mě zaraženě zahleděl. „Ivy, vždyť... je tu klimatizace. Tys neviděla ovladač?“

Dlouze jsme se dívali jeden na druhého.

Klimatizace?

Když opomenou fakt, že jsem ani nevěděla, jak taková klimatizace vypadá, za těch čtyřiaadvacet hodin jsem toho vypotila víc než za celý život, a on mi to říkal až teď?

„Ne, Johne,“ odpověděla jsem a snažila jsem se ovládnout. „Ten jsem teda neviděla.“

„Koukej, tady je,“ řekl s naprostým klidem a s kufříkem v ruce vstoupil do pokoje. „Ukážu ti to.“

Vzal z psacího stolu malý bílý ovladač a ukázal mi, jak nastavit teplotu, pak mě to nechal zkusit. Namiřila jsem ho na jakousi krabici nad skříní a ta pípla. Okamžik nato se neznatelně rozbzučela a začal z ní vát studený vzduch.

„Už je to lepší?“

Pomaloučku přikývla.

„Paráda. Musím běžet, jdu pozdě. Mám ale nějakou práci, co můžu dělat i z domova, takže se odpoledne vrátím, jo? Lednice je plná, kdyby sis chtěla něco uvařit.“

Zaváhal a já v jeho očích znovu spatřila tu starost, s níž se na mě pořád díval.

„Nezapomeň se najíst. A kdyby cokoli, zavolej mi.“

Potom co odešel, jsem si po zbytek času kreslila.

Líbilo se mi ztrácet se mezi listy papíru, propůjčovat život jedinečným výjevům. Pro mě to nebyl jen koníček. Byla to potřeba, důvěrný a tichý způsob, jak se odpoutat od světa a udusit jeho chaos. Dovolovalo mi to *cítit samu sebe*. V Kanadě jsem se vyzbrojovala skicákem a tužkou a črtala všechno, co jsem viděla: listí, hory, šarlatové lesy a bouřky. Dům tyčící se ze sněhu a dvě světlé oči, stejné, jako mám já...

Polkla jsem. Řasy se mi zachvěly a dech utlumil, jako bych ho slyšela přes sklo. Sevřela jsem rudku v prstech a cítila, jak ve mně nebezpečně dlouhou chvíli vibruje temnota, kterou nosím uvnitř. Očichala mě, snažila se mě pohladit, ale já zůstala nehybná jako mrtvola a nedovolila jsem jí, aby se mě zmocnila. Okamžik nato, poháněná nějakou neviditelnou silou, jsem odhrnula několik stránek a otočila je.

Setkala jsem se s jeho pohledem vtištěným do papíru. Mlčky jsem si ho prohlížela, neschopná se ho být jen dotknout.

Takhle jsem se cítila pořád.

Neschopná se usmívat, zajímat se, občas dokonce i dýchat. Neschopná vidět něco jiného než jeho nepřítomnost, protože jsem ho nakonec všude hledala, ale doopravdy jsem ho vídala pouze ve svých snech.

On mi říkal: „Vydrž to, Ivy,“ a bolest, kterou jsem cítila, byla tak reálná, až jsem si přála, abych tam skutečně byla s ním, ve světě, kde jsme ještě mohli být spolu.

A tehdy se mi podařilo ho zadržet. Na jediný okamžik, předtím než ho spolkla tma a já se vzbudila s dechem zrychleným panikou, jsem natáhla ruku a cítila jsem to teplo, kterého se už nikdy nedotknu.

John se vrátil domů po obědě.

Když se mě stavil pozdravit, měl povolenou kravatu a několik knoflíčků na košili rozepnutých.

„Ivy, už jsem zpá... *Probaha!*“ vytřeštil oči. „Tady je zima jak v morně!“

Zvedla jsem zrak od skicáku a podívala se na něj. Konečně moje ideální klima.

„Ahoj.“

John se otrásl a znepokojeně upřel zrak na klimatizaci, která foukala na plné pecky.

„Jsme tu jako u tučňáků! Na kolik stupňů jsi ji nastavila?“

„Na deset,“ odpověděla jsem bezelstně.

On se na mě udiveně podíval. Ale já v tom nespátkovala žádný problém. Bylo tam tak příjemně, že jsem si musela obléct triko s dlouhým rukávem, a to jen proto, že mi na pažích začínala naskakovat husí kůže.

„A nebude ti takhle zima?“

„Nebude mi vedro.“

„Prokristapána! Snad ji nehodláš nechat puštěnou celou noc?“

Rozhodně jsem ji hodlala nechat puštěnou celou noc, ale usoudila jsem, že není nutné mu to říkat. A tak jsem neodpověděla a vrátila se ke svým výkresům.

„Najedla ses aspoň?“ zeptal se sklesle, když viděl, že se nechystám odpovédět.
„Jo.“

„Fajn.“ Potom naposledy frustrovaně pohlédl na klimatizaci a šel se převléct.

Mason se celý den neukázal. Zavolał Johnovi a sdělil mu, že se navečeří u kamarádů, se kterými se ještě pořád učí. Slyšela jsem, jak se spolu po telefonu dlouho dohadují, a poprvé jsem si položila otázku, nad kterou jsem se až do té chvíle nepozastavila.

Kde je Masonova máma?

A proč o ní John nikdy nemluvil?

Věděla jsem, že je svobodný otec, jenže v tom obrovském domě se vznášela něčí nepřítomnost, kterou nešlo ignorovat. Působila jako něco vygumovaného, něco vymazaného, po čem zbyla nyní již jen zkreslená a vybledlá stopa.

„I dneska večer tu budeme jen ty a já,“ oznámil mi nakonec, když se objevil ve dveřích. Zkoumala jsem jeho obličej a on se usmál, ale na rtech jsem mu viděla střípek nelibosti, který se mu nepodařilo skrýt.

Premýšlela jsem, jestli je zvyklý, že mu Mason přináší zklamání.

Premýšlela jsem, jestli na něj často večer čeká s večeří a doufá, že spolu stráví trochu času.

Premýšlela jsem, jestli nakonec zůstává sám.

Z celého srdce jsem si přála, aby tomu tak nebylo.

„Tak co, máš všechno?“ zeptal se mě John dalšího dne ráno.

Přikývla jsem, aniž jsem se na něj podívala, a přitom jsem si připínala kšiltovku na popruh batohu.

Byla bych se aspoň pokusila sdílet jeho nadšení, kdybych ovšem byla dosud schopná dávat najevo nějaké city.

„Mason ti ukáže, kde jsou učebny,“ pokračoval důvěřivě, a já silně pochybovala, že se to stane. „Cesta je trochu dlouhá, ale neboj se, pojedete spolu autem...“

Okamžitě jsem zvedla hlavu.

Spolu?

„Díky,“ odpověděla jsem, „ale radši půjdu pěšky.“

On se zamračil. „Pěšky je to daleko, Ivy. Není to žádný problém, Mason jezdí do školy autem každé ráno. Je to lepší, věř mi. A pak... budu radši, když budeš s ním,“ dodal a mlčky mě tím žádal o pochopení. „Nechci, abys chodila sama.“

Zachmuřila jsem se. „Proč? Já se přece neztratím,“ objasnila jsem, ale ne namyšleně. John dobře věděl, že se umím skvěle orientovat, dokonce i tam, kde to moc neznám, nicméně mě nejspíš neslyšel.

„Mason už jde,“ dodal a mně ty otázky zamrzly na rtech. Zvuk kroků za mými zády mě upozornil na přítomnost jeho syna. „Nebude to tak hrozné, uvidíš. Jsem si jistý, že si najdeš kamarády.“

Znělo to jako lež, a přece se se mnou rozloučil plný důvěry. Věnovala jsem mu poslední pohled a pak jsem vyšla ven a vydala se k vozu, který na mě čekal na příjezdové cestě.

Nastoupila jsem k Masonovi do auta se sklopenou tvář a snažila se na něj nedívat; z představy, že pojedou s ním, jsem nebyla vůbec nadšená, nicméně jsem se připoutala, batoh si položila k nohám a hodlala jsem ho ignorovat.

Když jsme zamířili k bráně, šterk pod koly zaskřípal, a než jsme vyjeli na silnici, ve zpětném zrcátku jsem zahlédla Johna, jak nám mává z verandy.

Upřela jsem pohled ven z okýnka. Viděla jsem skupinky pubertáků na kole, stánek nějaké jídelny plný lidí, co se tam přišli nasnídat. Někteří nesli pod paží slunečník a chvílemi jsem zahlédla i oceán, vzadu za profilem budov. V Santa Barbaře vypadali všichni extrémně uvolnění: možná že tu lidé byli přívětiví vlivem tepla a slunečního světla, zatímco mně tahle vlastnost byla cizí.

Když auto zastavilo, zdálo se mi, že jsme sotva vyjeli. Pak jsem naproti přes ulici uviděla ty výtvarné potřeby a došlo mi, že to nebylo jen zdání.

Skutečně jsme sotva vyjeli.

„Vystup si.“

Zamrkala jsem a otočila se na Masona. On upíral zrak na silnici.

„Cože?“ zeptala jsem se; byla jsem si jistá, že jsem se přeslechla.

„Řekl jsem ti, ať vystoupíš,“ zopakoval lapidárně a zabodl do mě zorničky.

Vyjeveně jsem na něj zírala, jenže pohled, který mi vyhradil, byl tak pronikavý, že mi došlo, že pokud nevystoupím sama, on mě k tomu přinutí, a já nechtěla vědět jak.

Odepnula jsem si pás, vylezla jsem z auta a jen tak tak jsem stihla zabouchnout dveře. Auto se s tlumeným zaburácením rozjelo.

Zůstala jsem stát přímo uprostřed chodníku a dívala se, jak mizí ve slunečním světle.

Když jsem o půl hodiny později vstoupila do školy, měla jsem kšiltovku obráceně a po zádech mi stékaly stružky potu.

Ani jsem nevěděla, jak jsem se tam dostala: musela jsem se zastavovat a ptát se na cestu, dokud jsem v dálce nezahlédla několik vlnajících se stromů a stavbu, která ve všech ohledech působila jako budova školy.

Nějaký kluk do mě vrazil ramenem a pak se zastavil a zadíval se na mě, ale já jsem se neotočila: byla jsem tak podrážděná, že mi to bylo úplně jedno.

Zatímco jsem kráčela širokou chodbou, doufala jsem, že se Masonovi aspoň vydělal na auto racek. Brzy mi začalo dělat trochu potíže prorazit si cestu davem, byla jsem obklopená batohy a mírně řečeno ohlušujícím halasením.

V Dawsonu neexistovaly kluby, kroužky ani sportovní týmy. Měli jsme horkotěžko školní jídelnu a kuchařka byla tak nevrlá, až by člověk řekl, že je to příbuzná některého místního grizzlyho. Nikdy nepřicházeli noví studenti.

Zato tady vládl chaos.

Jak tu sakra mohlo studovat tolik lidí?

Sem tam se někdo zastavil a prohlédl si mě. Přitahovala jsem spoustu pohledů, několik lidí upřelo zrak na moje oblečení a čepici s kšiltem dozadu, jako by to, co jsem nosila, nebo jak jsem to nosila, bylo bizarní.

Snažila jsem se jim nedívat do očí a zamířila jsem rovnou na sekretariát, kde mi sdělili číslo mojí skříňky. V tom mumraji jsem měla problém ji najít, a když jsem otevřela dvířka a schovala obličej dovnitř, znovu jsem zalitovala, že už nejsem uprostřed lesů.

Povzdychla jsem si a sundala si kšiltovku; v tu chvíli na mě padl nějaký stín a na ramenou jsem ucítila lehký průvan.

„Koukej se ode mě držet dál.“

Otočila jsem se právě včas, abych viděla, jak kolem mě s varovným výrazem prochází Mason.

Vzkypěla ve mně krev až po konečky prstů.

Jasně, protože potom, co mě vysadil uprostřed silnice, ještě hrozilo, že se kolem něj budu motat, *že jo?*

„Jdi do háje,“ zasyčela jsem záštiplně. Třískla jsem dvířky skříňky a on se zastavil.

Neviděla jsem, jak se tváří, protože jsem se mezitím vydala opačným směrem.

Nikdy by mě nenapadlo, že první věta, kterou řeknu Johnovu synovi, bude pobídka, aby šel někam.

Ve třídě jsem se posadila dozadu k oknu.

Profesorka mě představila a požádala mě, abych vstala, pak přečetla pár poznámek zapsaných v třídnici.

„Dawson City je dost daleko, co?“ zavtipkovala, potom co oznámila, že pocházím z Kanady. „Vítej mezi námi, slečno Noltonová...“ Zaváhala a já ucítila mravenčení na zátylku. „Noltonová I...“

„Ivy,“ přerušila jsem ji pevným hlasem. „Jenom Ivy.“

Ona si postrčila brýle a usmála se.

„Dobrá, Ivy,“ sepjala ruce a vyzvala mě, ať se posadím. „Jsme rádi, že jsi mezi námi. Kdyby ses potřebovala poradit ohledně vyučování, můžeš se obrátit na mě. Moc ráda ti pomůžu.“

Když hodina začala, ostatní si mě pomalu přestali prohlížet. Jenom kluk sedící vedle mě jako by nedokázal odtrhnout zrak od brože v podobě medvědí tlapy, kterou jsem měla připevněnou na batohu.

Masona jsem celé dopoledne nepotkala.

Když jsem ho později toho dne zahlédla na konci chodby, obklopeného hloučkem lidí, došlo mi, že nemáme žádnou společnou hodinu. Udělalo mi to radost.

„Čau,“ ozval se nějaký hlas. „Pěkná brož!“

Přivřela jsem dvířka skřínky a uviděla povědomou tvář.

„Ty jsi Ivy, že jo?“ Ten kluk se na mě usmál. „Já jsem Travis. Poznali jsme se u Masona doma.“

Jak bych mohla zapomenout na ten trapas, co jsem udělala...

Kývla jsem na něj, a jelikož jsem nevěděla, co dál, znovu jsem se otočila. Muselo mu dojít, že nejsem kdovíjak upovídaná, protože se rozhodl pro další pokus.

„Je fakt těžký si tě nevšimnout,“ snažil se odlehčit situaci odkazem na můj pramálo kalifornský vzhled. „Když jsem tě uviděl zezadu, nepochyboval jsem, že jsi to ty.“

„No jo,“ zkonstatovala jsem, „je to pěkná otrava.“

„Mason je takovej idiot,“ pokračoval a na tom jsme se překvapivě shodli, „vůbec mi neřekl, že se k nim stěhuješ. Dokonce jsem ani nevěděl, že nějakou sestřenicí má...“

„Promiň,“ přerušila jsem ho, „co?“

„Já vím, je to šílený! A to jsme dobrý kamarádi, což mluví samo za sebe. Ale v pohodě: můžeme se poznat teď.“

„Brzdi trochu,“ procedila jsem mezi zuby. „Čí že mám být sestřenice?“

On se na mě zaraženě podíval a pak vrhnul pohled na Masona, stojícího na konci chodby.

„No přece... *jo tak!*“ Zdálo se, že mu to zničehonic docvaklo. „Chápu... Ale nemáš se za co stydět. Mason je dost oblíbenej a...“

Prudce jsem zavřela dvířka.

Travis zmlkl a já jsem se ani neobtěžovala se mu omluvit, protože už jsem si to štrádala ke klukovi, který s obrovskou přesností začal pronikat do nejne-příjemnějších zákoutí mého bytí.

Kompromis

„Myslím, že Mason by se ti moc líbil, víš?“ řekl mi jednou John.

Při pohledu na moje špinavé ruce a zablácená kolena se mu rty zvlhnily do úsměvu. „I on se rád válí v hlíně. Je to malý poděs, stejně jako ty. Myslím, že byste si moc rozuměli.“

Asi jako kočka s myší, pomyslela jsem si, zatímco jsem rázným krokem mířila k Masonovi. Přestože jsem se k němu řítila střemhlav jako sokol, on se neobtěžoval si mě všimnout, dokud jsem nestála vedle něj.

„Chci vědět,“ procedila jsem skrz zuby, „z jakého důvodu jsi všem navykládal, že jsem tvoje sestřenice.“

Vyžadovala jsem jeho pozornost s vynaložením všech sil, nicméně dvířka jeho skříňky se zavřela s maximálním klidem.

Nade mnou se objevil jeho obličej, vrchní ret neomylně zkroucený do drzého úšklebku.

„Já jsem nikomu nic nenavykládal.“ Jeho hlas mě s nečekanou silou udeřil do břicha. Mason měl nesmírně výraznou barvu hlasu, vřelý, hladký a hluboký tón jako dospělý. Naskakovala mi z něj husí kůže, což mě z nějakého důvodu příšerně iritovalo.

Chystal se znovu otevřít dvířka a dál mě ignorovat, ale já jsem natáhla ruku a zadržela jsem je.

„To teda navykládal,“ vyslovila jsem zřetelně a dívala se mu přitom do tváře. Bojovně jsem na něj upírala zrak a on sevřel čelist.

„Myslíš, že chci, aby mě s tebou někdo spojoval?“ skoro na mě zasyčel. Mírně se předklonil a z tvrdých očí, v nichž se zračilo nepřátelské varování, mu šlehaly blesky. Okamžik nato Mason silně zatlačil a definitivně skříňku zavřel.

Nechal mě tam stát, na chodbě, která se vyliďňovala, a přesně v tu chvíli jsem pohledu na to, jak odchází a má poslední slovo, začala mít plné zuby.

Když jsem později dorazila domů, jeho auto už bylo zaparkované na konci příjezdové cesty.

Jakmile jsem vešla, John se na mě překvapeně obrátil.

„Proč jste se nevrátili spolu?“

„No, Ivy na tom trvala,“ předběhl mě Mason stojící za jeho zády, a poprvé tak vyslovil moje jméno. „Koneckonců, pořád zdůrazňovala, že radši chodí pěšky.“

Věnovala jsem mu rozohněný pohled a přála si, abych mu tím zavřela klapacku. S náramnou chutí bych ho zkopala, jenže v tu chvíli mě tížil palčivější problém.

Obrátila jsem se na Johna a přísně na něj pohlédla.

„Proč jsi všem navykládal, že jsem tvoje neteř?“

V obýváku se rozhostilo ticho.

John se na mě podíval s úžasem v očích; okamžik nato mi jeho ústupný výraz prozradil, že to Travisovi řekl on.

K mému mírnému překvapení se k nám Mason otočil zády a odešel. Byla jsem si jistá, že zůstane a bude poslouchat, ale pletla jsem se.

„Chystal jsem se ti to říct,“ přiznal John.

O tom jsem nepochybovala, ale unikal mi důvod. Věděl, jak moc mi záleží na mé identitě, jak moc jsem hrdá na to, kdo jsem a odkud pocházím, a přesto lhal.

„Vím, že se mnou možná nebudeš souhlasit,“ začal opatrně, „vlastně je dost pravděpodobné, že nebudeš, ale říkal jsem si, že to tak bude bezpečnější.“

„Bezpečnější pro koho?“

„Pro tebe.“

Zadíval se mi do očí a já ucítila předtuchu něčeho, co jsem už věděla, ale nechtěla jsem to pochopit.

„Lidé se nebudou tolik vyptávat, když si budou myslet, že jsi moje neteř. Nebude to působit divně, nebudou dumat, co tady děláš, ani o tobě nebudou nic vykládat.“ Chytil se rukou za zátylek. „Mrzí mě, že jsem to s tebou neprobral. Měl jsem to udělat hned, jen co jsi přijela.“

„Neměl jsi to vůbec říkat,“ odporovala jsem mu. „Mně je jedno, co si lidi myslí, to dobře víš.“

„Mně to jedno není. Ivy, tohle není Kanada.“ Jeho hlas teď zněl jistěji, jako by v něm nastolení toho tématu vzbudilo rozhodnost. „Tady nejsi ve svém srubu. Nejbližší obec není vzdálená několik mil. Zpráva o tvém tátovi už se určitě rozšířila po celém kontinentu a chvíli nato sem přijedeš ty, zrovna z Kanady, zrovna z okolí Dawsonu. A úplnou náhodou se příjmením jmenuješ Noltonová.“

„Johne.“

„Tvůj táta mě poprosil, abych tě ochránil,“ rozhnil se a ignoroval moje rozhodné volání. „Byl to můj nejlepší kamarád a poprosil mě, abych tě nenechal samotnou. A já mu to slíbil, Ivy. Jestli tě takhle udržím v bezpečí, tak...“

„*John*,“ řekla jsem nahlas a sevřela pěsti. „*Já to nemám.*“

Ta slova zaburácela tichem.

Ruce se mi viditelně tráslly. Přála bych si svou reakci lépe skrýt, jenže v tu chvíli jsem toho nebyla schopná. Na okamžik se mi vybavila vzpomínka na nemocniční stěny a muže v oblecích, kterým jsem řekla totéž. Pípání sotva utichlo. Podívala jsem se na ně, aniž jsem je viděla, řev mojí bolesti byl jako filtr mezi mnou a světem.

„Přišli tě hledat,“ vytušil John a v hlase mu zazníval překvapený a zarmoucený tón. Odvrátila jsem pohled a on dodal: „Přišli za tebou.“

„Byli to vládní agenti,“ vyhrkla jsem zlostně a dala průchod tomu trpkému chuchvalci, který mě tlačil v hrudi. „Chtěli vědět, kde to je. ‚Nelži,‘ říkali mi. ‚Nemohlo se to jen tak vypařit.‘ Možná si mysleli, že to táta nechal mně. Ale tak to není,“ objasnila jsem. „Táta mi nenechal nic jiného než moje jméno. Myslela jsem, že to víš.“

John sklopil zrak. V jeho tváři jsem spatřila nějaký něžnější cit a došlo mi, že myslí na tátů.

„Nikdy jsem se neodvážil tvého táty zeptat, kam to schoval,“ přiznal slabým hlasem. „Až do poslední chvíle jsem čekal, že mi něco řekne. Že mi dá nějakou indicii, jakoukoli radu, ale neudělal to. Řekl mi jen: ‚Ochraňuj Ivy.‘“ John polkl a já musela odvrátit pohled. „Vezmi ji k sobě, pokračuj tam, kde já už nemůžu.“ Ale vláda není jediná, kdo se zajímá o to, co tvůj táta vytvořil. Teď když jsi tady, teď když všichni vědí, kam se odstěhoval a že žil se svou dcerou... mohli by tě začít hledat i jiní lidé.“

Znovu jsem se mu zadívala do tváře, ale jeho výraz se změnil.

„Lidé, kteří by mohli věřit, že to přenechal tobě.“

„Nevím, co tím myslíš,“ prohlásila jsem.

„Ale víš,“ zmrazil mě vážně. „Ivy, už nejsi někde v tundře nebo v ledovém údolí. Svět není skleněná koule, někteří lidé by byli schopní všeho, aby tě dostali do rukou, pokud by byli přesvědčení, že máš nějaké odpovědi.“

„Teď už přeháníš,“ ozvala jsem se a snažila se vnutit konverzaci jiný tón. „Zas tak slavný táta nebyl.“

„Že nebyl slavný?“ zopakoval John ohromeně.

„Tu zprávu tehdy cenzurovali! Jeho jméno nikdy nebylo všeobecně známé, to víš.“

Snažila jsem se mu naznačit, že začíná znít směšně, jenže John vážně zavrtěl hlavou a trval na svém.

„Ty nemáš ponětí... nemáš ponětí, jakou to má cenu.“

Nebyli jsme na stejné vlně. Pro mě byla ta záležitost něčím vzdáleným a nedosažitelným, protože se týkala práce, kterou táta dělal, než jsem se narodila. Neuvědomovala jsem si, že se John doopravdy bojí, že by si pro mě někdo mohl přijít.

„A ty si myslíš, že rozhlásit, že jsem tvoje neteř, bude stačit k tomu, aby se všichni zloduši drželi dál?“ Na vteřinu jsem tu absurditu připustila. „Kdyby o mně chtěl někdo něco zjistit, stačilo by mu přecíst si moje příjmení, aby pochopil, že jsem to já.“

„To nepochybňuju.“ John mi věnoval bezmocný pohled. „Nemůžu tě držet v křišťálové kleci, nemůžu tě připravit o tvou identitu. Nic takového bych ani nezkoušel, protože vím, že by ses vzpírala.“ Pomalu přistoupil blíž a já zůstala bez hnutí a nechala ho, aby došel až ke mně. „Znám tě, Ivy, a vím, na čem ti záleží. Ale jestli takhle můžu být o něco klidnější, nevidím důvod, proč to neudělat. Teď si aspoň sousedi, až tě uvidí jít do školy, řeknou: ‚To je jenom Johnova neteř.‘ Nikdo si nebude klást otázku, kde se u mě doma ze dne na den vzala nějaká cizí holka. Divila by ses, jak rychle se tady u nás šíří zvěsti. I když to může znít bezvýznamně, čím méně se o tobě bude mluvit, tím víc budu mít pocit, že jsi v bezpečí.“

Tak proto se tvářil divně, když jsem mu řekla, že jsem šla ven sama.

Tak proto chtěl, aby mě do školy odvezl Mason.

John věřil, že je možné, že by ten kratičký nekrolog v novinách mohl přitáhnout pozornost těch, kdo doopravdy znali jméno mého otce.

Jenže... já jsem vyrostla s mužem, který mě bral na lov, který za domem štípal dříví a měl dlaně zdrsělé mrazem. Toho inženýra informatiky, kterým býval dřív, jsem znala jen z vyprávění.

„Je to jen drobné opatření,“ řekl John váhavě, „tak nepatrný fígl, že si ho ani nevšimneš. Slibuju. Nezdá se mi, že bych toho po tobě chtěl příliš.“

Zadumaně jsem si ho prohlédla; jeho pohled už byl znovu průzračný a důvěrně známý a já si navzdory všemu pomyslela, že mě to nic nestojí, když mu pro jednou řeknu ano. Udělal toho pro mě hodně. Tohle bylo koneckonců jediné, co po mně žádal na oplátku. A navíc nemůžu říct, že bych s jeho návrhem, ať na sebe nepoutám pozornost, nesouhlasila: pokud jsem mohla působit nenápadně, tím líp pro mě.

A tak jsem sklopila zrak a přikývla jsem.

On se úlevně usmál. A já si uvědomila, že jediným příkypnutím jsem právě získala strejdu a hrozně, hrozně otravného bratrance.

Po zbytek odpoledne byl John ve skvělé náladě.

Nabídl se, že mě vezme nakoupit učebnice, ke svačině mi připravil avokádový toust, na psacím stole mi nechal sprchový gel s vůní borovice, z jehož lahvičky se usmíval bobr. Když jsem mu ho pochybovačně ukázala, zvedl palec a spokojeně na mě mrkl.

Zato Mason se celou dobu neukázal.

Zůstal zavřený u sebe v pokoji až do večere.

„Máte chuť pak něco podniknout?“ zeptal se John u stolu a zvedl sklenici ke rtům. „Mohli bychom si pustit film a... *jo!*“ obrátil se na mě. „Chtěl jsem vymalovat jednu místnost, v suterénu. Teď když jsi tady, mohla bys nám pomoci, co ty na to?“ Usmál se na mě. „Určitě to se štětcem umíš líp než já.“

„Já jdu ven.“

Masonův rozhodný hlas smyl jeho otci z tváře veškeré nadšení.

„Aha, vážně?“ zeptal se tónem, který jako by vroucně doufal, že odpověď bude *ne*.

„Jo,“ potvrdil on, aniž vzhlédl od talíře. „Nevrátím se pozdě.“

Lokla jsem si vody, zatímco John se ho ptal, s kým se uvidí. Myslela jsem, že Masona jeho dotěrnost otráví, ale on zvedl hlavu a jednoduše mu odpověděl.

„Se Spencerem a dalšíma klukama z jeho ročníku,“ řekl jen.

„Aha, starý Spencer!“ usmál se John spokojeně. „Jak se mu líbí na vysoké? Vyříd' mu, že pozdravuju jeho mámu! Myslím, že jsem ji před pár týdny zahlédl na benzínce, ale nejsem si jistý, že to byla ona. Je pořád tak blondátá?“

Zatímco mu Mason odpovídal, nenápadně jsem si ho prohlédla. Udivilo mě, že je tak sdílný. Když se podíval na svého tátu, tmavé oči se vynořily ze stínu kaštanových kadeří a svítily jako penízky.

Došlo mi, že to je poprvé, co večeríme společně.

„... ale jak se zdá, nemá problémy,“ říkal zrovna, „večer se ho na to zeptám.“

„Mohl bys vzít Ivy s sebou. Můžete se projít a pak ji představíš Spencerovi a jeho kamarádům.“

„Ne.“

John se na mě otočil a já jsem se honem pokusila vyjádřit lépe.

„Děkuju, ale... jsem unavená a radši bych šla spát.“

Mrzelo mě, že takhle rázně odmítám další jeho návrh, ale z pouhé představy, že bych strávila večer ve společnosti jeho syna a dalších cizích lidí stejného ražení, se mi kroutil žaludek.

Mason mu pověděl o nějakém zápase, který ho čekal na konci měsíce, a řeč se stočila k boxu; po večěři jsem vstala a nabídla se, že vynesu smetí. Když jsem vyšla ze dveří a táhla jsem pytel po příjezdové cestě, vzpomněla jsem si na Johnův litující pohled a vzdychla jsem.

S pomačkaným srdcem jsem vzhlédla a ztratila se v té jemné tmavé modři. Opět jsem se neubránila myšlence na domov.

Les se tam večer měnil v labyrint světél a ledových slz; sníh se třpytil jako příkrývka z diamantů, ale v jednu konkrétní chvíli, než se snesla noc, se nebe barvilo do úžasného tmavomodrého odstínu. Vypadalo jako z jiné planety: jezera ho odrážela jako dokonalá zrcadla a země byla posetá hvězdami.

Byla to podívaná, jakou si člověk nedovede představit...

„... Seš hluchá?“

Někdo mě odstrčil. Nikoli agresivně, ale nečekala jsem to: pustila jsem pytel a on mi omylem vyklouzl a vysypal se na zem.

Nemusela jsem se dívat, aby mi bylo jasné, kdo to byl. Nepotřebovala jsem ho ani slyšet mluvit. Jeho přítomnost byla dostatečné neštěstí.

„Můžu vědět, co máš za problém?“ zavrčela jsem a prudce jsem k tomu parchantovi zvedla oči. Nejradši bych mu celý obsah pytle vysypala na hlavu.

Jeho zornice se mi zabodly do tváře.

„Ty jsi můj problém.“

Páni, to je fakt originální.

„Jestli si myslíš, že jsem sem přijela z vlastní vůle, tak máš asi švába na mozku,“ odpověděla jsem vztekle. „Kdybych se mohla vrátit zpátky, věř mi, že bych to udělala.“

„Ale ty se vrátíš zpátky,“ opáčil a ani se nehnul. „Být tebou, nenamáhal bych se s vybalováním.“

Jeho drzost mě podráždila a já sevřela pěsti. Možná si myslel, že mi nažene strach, jenže já byla zvyklá se vypořádat i s mnohem nebezpečnějšími zvířaty, než byl on.

„Myslíš, že se mi chce tu bydlet *s tebou*? Tak to pro tebe mám novinku: ještě před pár dny jsem si ani nepamatovala, že existuješ.“

Ta slova měla jistý efekt: mírné stažení očních víček – jako prudký tik – mu nepatrně ztvrdilo rysy obličeje. V jeho duhovkách jako by něco zhoustlo, zazjiskřilo v nich nějaké potvrzení, které jeho pohled dával jenom mně.

„*Jasně že ne.* Proč bys taky měla?“ zasyčel se špetkou zášti, která mě udivila. Zamračeně jsem si ho prohlédla, nedokázala jsem mu porozumět. V tu chvíli u chodníku přibrzdilo auto.

Okýnko se stáhlo a objevila se usměvavá tvář nějaké dívky.

„Ahoj,“ pozdravila s pohledem upřeným na Masona. Na hlavě měla křiklavou bandanu, rty lesklé jako bonbony.

„Hej, Crane,“ zakřičel řidič. „Můžeš sebou pro jednu hodit?“

Mason se otočil k nim, přimhouřenýma očima brázdil večerní vzduch. Ne přátelství v jeho tváři vystřídal přidržený výraz: podíval se na ně přes rameno a zvedl koutek masitých rtů.

„Jsi připravenej? Dělej, nastup si,“ přikázal mu ten, o kterém jsem si byla skoro jistá, že se jmenuje Spencer, než si všimnul mě. Zaváhal, pak mrkl mým směrem. „A ty jsi kdo?“

„Nikdo,“ odpověděl Mason. „To je jenom popelářka. Jedeme?“

Naskočil do auta a začal se s ostatními vítat a poplácávat po zádech. Dívka vytáhla okýnko a já v odrazu skla uviděla svůj šokovaný obličej, načež Spencer zařadil a auto odfrčelo pryč.

Zůstala jsem stát na chodníku s černým pytlem omotaným kolem nohy.

Tak moment... Vážně mě právě označil za pracovníci úklidové služby?

Nemožné soužití

V Kalifornii byla jen jedna věc nesnesitelnější než vedro: Mason.

Během následujících dnů mě několikrát napadlo, že Johnovi daruju test otcovství, potom co jsem měla co do činění s jeho synem. Navzdory fyzické podobě jsem prostě nemohla uvěřit, že mají společné geny.

Aspoň už jsem neriskovala, že bych s ním skončila v autě. Od onoho dne jsem vždycky vycházela z domu brzo: Johnovi jsem řekla, že ráno, aspoň ráno, chci chodit pěšky. Té historce o nebezpečí jsem nevěřila, ale jestli jsme měli najít kompromis, bylo nezbytné, aby aspoň částečně respektoval mou svobodu.

A Mason mě začal ignorovat.

Doma jsem na něj narazila málokdy a ve škole se pořád držel na druhé straně chodby, obklopený povykujícím hloučkem, díky kterému vypadal, že je mi na hony vzdálený.

Není těžké si představit, že mi to vůbec nevadilo.

„Slečno Noltonová.“

Zamrkala jsem. Už bylo po vyučování, a tak mě překvapilo, když se přede mnou zničehonic objevila sekretářka ředitele. Vrhla pohled na mou kšiltovku s losem a pak si odkašlala.

„Ráda bych vás upozornila, že jste ještě neodevzdala kompletní studijní plán. Týdenní počet hodin musí splňovat předepsaný rozsah, takže buďte tak hodná a doplňte ho co nejdřív.“ Věnovala mi autoritativní pohled a podala mi nějaký seznam. „Připomínám vám, že nabízíme řadu volitelných seminářů. Jelikož už jste si zvolila dostatečně vyčerpávající didaktický program, smíte si jeden vybrat.“

„Máte seminář výtvarné výchovy?“ zeptala jsem se s mírným zájmem, zatímco jsem si prohlížela papír, který mi dala.

Ona si posunula brýličky na nose.

„Jistě. Seminář se koná pozdě dopoledne. Pokud máte zájem, můžete se také zapsat do výtvarného klubu, který se schází odpoledne, ale o tom si musíte promluvit přímo s vyučujícím semináře, panem Bringlym.“

Neměla jsem v úmyslu se zapisovat do žádného klubu, ale říkala jsem si, že jako seminář by to nebyla špatná volba. Aspoň si nebudu muset vybrat něco, co mě nezajímá, jako kurz domácí ekonomiky nebo lekce kantonštiny.

„Kde je ta učebna?“ zeptala jsem se, přehnula papír a strčila si ho do kapsy.

„Budova B, první patro,“ odpověděla věcně. „Musíte vyjít ven a přejít dvůr. Učebna je ve vedlejší budově. Pak dveřmi napravo. Ne těmi prvními, druhými. Dávejte pozor... v prvním patře, na konci...“ Neznatelně potřásla hlavou a dopáleně se narovнала. Hledala v davu vhodného nebožáka a vyštekla: „Crane!“

To ne!

„Ano, ty! Pojď sem!“ přikázala mu rázně.

„Zvládnu to sama,“ řekla jsem honem. „Vážně, je mi to úplně jasné.“

„Nemluvte hlouposti. Potřebujete, aby vám někdo ukázal, kde to je.“

„Ale proč zrovna on?“ zašeptala jsem nepříjemněji, než jsem chtěla.

Ona se na mě zamračeně podívala. „Není snad pan Crane váš příbuzný? Jsem si jistá, že vám rád ukáže, kde ta učebna je.“

To určitě, pomyslela jsem si, zatímco Mason se blížil s výrazem člověka, který by se radši střelil do kolene.

Zatracený John.

Sekretářka ho poprosila, aby šel se mnou; neotočila jsem se, ale slyšela jsem, jak neochotně souhlasí.

„Výborně,“ řekla sekretářka a znovu se obrátila na mě, „pokud se ten seminář rozhodnete navštěvovat, přijďte mi to hned oznámit.“

Vykročila jsem chodbou a ani jsem na něj nepočkala. Už tak bylo příšerně ponižující, že mě má doprovodit, a co teprve, kdybych měla jít za ním jako nějaká prvňačka.

Zaznamenala jsem za sebou jeho kroky na nyní již prázdné chodbě. Když jsem ramenem otevřela dveře vedoucí ven, na okamžik jsem zahlédla jeho siluetu v odraze skla.

„Copak jsem ti neříkal, ať se ode mě držíš dál?“ zamumlal.

„Klidně můžeš jít,“ odpověděla jsem dotčeně. „Já tvou pomoc nepotřebuju.“

„Mně připadá, že jo. Jdeš špatně.“

Rázem jsem se zastavila a rozhlédla jsem se. Učebna se nacházela ve vedlejší budově, jenže já jsem na druhé straně dvora viděla stavby dvě. Zapudila jsem myšlenku, že nevím, kam jít, a tvrdšíjše jsem zamířila k té první.

„Tam to není,“ slyšela jsem Masona a v duchu jsem si říkala, jestli existuje naděje, že ho školník přejede sekačkou.

Když jsem došla ke vchodu, rozhodnutá dělat si, co chci, objevila se za mnou něčí ruka, zatlačila do dveří a zavřela je. Opálené prsty se na jejich ploše roztáhly a z kloubů vyzařovala nepopíratelná síla.

„Říkal jsem ti,“ zasyčel za mými zády, „že tady to není.“

Zvedla jsem oči k našemu odrazu. Z Masona jsem viděla jen hrudník a sevřenou čelist centimetr od mojí hlavy. Než mi došlo, že to, co mě hladí po vlasech, je jeho dech, už jsem se otočila a rozlíceně se na něj podívala.

„Mohl bys zmizet?“

„Nemám v úmyslu za tebou chodit po celý škole.“

„Nikdo se tě o to neprosil,“ vyhrkla jsem jedovatě.

Jeho chování mi lezlo na nervy. Copak mi sám neříkal, ať se mu vyhýbám?

„Naopak, právě že mě někdo poprosil,“ prohlásil tónem člověka, který má co dělat, aby se ovládl. Zabodl přimhouřené oči do těch mých a zdálo se, že mě chce rozmáčknout.

„No, já teda ne.“

Chystala jsem se znovu vzít za kliku, ale nedovolil mi to. Mason si nepotřeboval prosadit, aby bylo po jeho, měl mnohem větší sílu než já. Byl obrovský, z celého jeho těla sálala hrdá a rozhodná energie, dokonce i z postoje, který prozrazoval skoro otravnou sebejistotu. Nebála jsem se ho, ale na druhou stranu v mém těle jeho blízkost zvyšovala neobvyklé napětí.

„Věř mi, že kdybys mě o to poprosila *ty*, teď bych tady nebyl.“

Umanutě jsem mu opětovala pohled a kousla jsem se do jazyka. Soupeřili jsme očima a jeden druhému vzdorovali v zápase, který div neprašťel ve vzduchu. Poprvé jsem zalitovala laskavostí, které jsem jako malá prokazovala chlapečkovi z Johnových fotek.

„Teď se přestaň dohadovat a hni sebou,“ přikázal nakonec tónem, který nepřipouštěl námitky. Chystala jsem se něco odseknout, ale on po mně vrhl varovný pohled.

Vydala jsem se za ním s takovou nevolí, že když vstupoval do té druhé budovy, stihla jsem mezitím vymyslet alternativní způsoby, jak tuhle konverzaci zakončit. Já při nich ovšem svírala pušku a on pobíhal po poli.

Mason se zastavil pod schody a posunkem ukázal do patra.

„Jsou to druhé dveře napravo.“

Chystala jsem se ho obejít a ani se na něj nepodívat, ale zadržel mě.

„Ne že se ztratíš.“

Setřásla jsem jeho ruku ze svého ramene a střelila po něm ošklivým pohledem, ve kterém se skrýval všechnen můj odpor. Ani jsem mu nepoděkovala: začala jsem stoupat po schodech, abych se od něj dostala co nejdál, a teprve tehdy odešel.

Ozvěna jeho kroků se smísila s mým vztekem. Snažila jsem se vyhnat nesnesitelný zvuk jeho hlasu z hlavy, ale nešlo to.

Byl intenzivní. Neodbytný. Vetřel se vám do mysli a dotýkal se těch nejskrytějších zákoutí.

Jak jsem si sakra mohla myslet, že zvládnu bydlet s někým takovým?

Sevřela jsem popruh batohu a snažila se na něj nemyslet. Raději jsem se soustředila na to, co mám dělat, a došla jsem do prvního patra.

Druhé dveře byly otevřené.

Učebna byla veliká, rolety napůl stažené a malířské stojany rozestavené v úhledných řadách. Lesknoucí se podlaha a lehká citronová vůně mi napověděly, že se tu nejspíš před chvílí uklízelo.

Obezřetně jsem vstoupila. Moje kroky dělaly slabou ozvěnu. Rozhlédla jsem se a prohlížela si místnost, když vtom se ozval něčí hlas.

„Hej, nemohla bys mi pomoci?“

Otočila jsem se. Zpoza obrovské tabule vykukovaly dvě ruce a jen stěží ji držely. Že by školník?

„Chtěl jsem tu trochu poklidit, ale nejde mi ji pověsit zpátky na zeď. Stáří mi dělá pěkné naschvály...“

Určitě to myslel ironicky, protože podle hlasu a prstů bez vrásek mi připadal mladinký.

Já každopádně neodpověděla a udělala jsem, o co mě požádal.

Chytila jsem okraje tabule a s mírnými obtížemi se nám ji podařilo pověsit na dva velké háčky na stěně.

„Děkuju,“ prohlásil spokojeně. „Slouží k motivování studentů, víš? K vytvoření mistrovského díla občas stačí jen správná inspirace.“

Mou pozornost upoutala ta tabule: byl na ní vyobrazený nějaký veletrh, kde skupinky osob obdivovaly vystavená plátna.

Cítila jsem, že se ke mně ten muž otočil a se zájmem si mě prohlíží.

„Co tady děláš?“

Vyhybavě jsem se odvrátila. Zničehonic jsem se z nějakého absurdního důvodu cítila přišerně nepatřičně.

Co člověk jako já hledal na místě, kde se pracovalo ve skupině? Kde se propagovalo sdílení, týmová práce a vzájemná účast?

„Nic,“ zamumlala jsem. „Šla jsem náhodou kolem.“

Rychle jsem zamířila ke dveřím, s kšiltovkou naraženou do čela.

„Chceš se zapsat na seminář?“

Způsob, jímž tu otázku položil – jako by mě okamžitě odhalil –, mě přinutil se zastavit.

Teprve když jsem se na toho muže konečně podívala, jsem si uvědomila svůj omyl. Školníci v práci rozhodně nenosí lněné košile.

Profesor Bringly stavěl na odiv vykrojené rty a sebejistý a prozíravý pohled; vlasy měl blondaté a pěkně učesané a na opálené pleti se vyjímalý zářivé oči. Rukávy vyhrnuté až k loktům mu odhalovaly předloktí. Tmavé skvrny na rukou mi na první pohled připadaly jako zbytky prachu, zato teď jsem jasně viděla, že jsou od černého uhlí.

„Kreslíš, vid?“ zeptal se mě a vyvedl mě tím z míry.

Jak to může...?

„Na prostředníčku pravé ruky máš mozol. Všiml jsem si toho, když jsi mi pomáhala pověsit tu tabuli. Je to typické pro ty, kdo příliš tlačí na tužku na vislém povrchu.“ Bezelstně se na mě usmál. „Má ho spousta výtvarníků.“

Zadívala jsem se na něj trochu váhavě a on naklonil hlavu ke straně.

„Jak se jmenuješ?“

„Ivy,“ zašeptala jsem pomalu. „Ivy Noltonová.“

„Ivy,“ zopakoval s větší jistotou, než jsem čekala. „Jak jsi na tom se studijním plánem?“

Cestou domů jsem se stavila ve výtvarných potřebách.

Profesor Bringly mi předal seznam nezbytných pomůcek a v mojí krabici chybělo několik čistých pláten.

Staříčkový majitel byl rád, že mě znovu vidí.

„Ó, ta krásná slečna!“ pozdravil mě, když jsem vstoupila. „Dobré odpoledne!“

Zeptal se mě, co říkám na rudku, a zdálo se, že ho potěšilo, že jsem ji už vyzkoušela.

Koupila jsem si, co jsem potřebovala, a pak jsem zamířila domů. Když jsem vstoupila, opřela jsem plátna o stůl v předsíni.

Z obývacího ke mně dolehl Johnův hlas. Sundala jsem si batoh a vydala se za ním: zrovna telefonoval, jednou rukou se držel za bradu a tvářil se zadumaně.

„Chápu.“

Všiml si mě a pokynul mi.

„Jistě,“ zamumlal s vážnou tváří. „Chápu, že je to nezbytné. O kolik dní by šlo?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jako padá sníh.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.